

[Viggo Starcke.]

den, vil mange af disse problemer løse sig af sig selv.

Aksel Larsen: Vi har af den højtærede indenrigsminister fået den oplysning, at han nu vil gå til bevillingsmyndighederne, altså til finansudvalget, og anmode om en bevilling på 1,1 mill. kr. til seruminstituttet, for at dette virkelig for alvor kan få mulighed for at tage fat på at fremstille et serum imod børnelammelsen. Jeg takker for oplysningen. Jeg kunne kun ønske, at regeringen i almindelighed og indenrigsministeren i særdeleshed havde taget dette initiativ noget før. Jeg har aldeles ikke misforstået direktør Ørskovs udtalelser om, at man manglede en million, og hvis man havde den, kunne man fremstille et serum. Han har ikke sagt, at det kunne man gøre med 100 pct. sikkerhed, men han har sagt, at der var al mulig udsigt til, at man ville nå frem til et serum. Men skulle man gøre det arbejde i tørveskure og kulkældre, gik det ikke så godt. Vi har stillet det forslag her i tinget, at der skulle stilles 1 mill. kr. til rådighed for seruminstituttet i kampen mod børnelammelsen. Den dag bevillingen på 1,1 mill. kr. til seruminstituttet er givet, vil vi naturligvis trække vort forslag tilbage.

Må jeg tillade mig at henlede den højtærede indenrigsministers opmærksomhed på et andet punkt, som formodentlig også sorterer under ham. Det drejer sig om radiumstationerne. Ansvar for at de eksisterer, for at de drives, for at der skal skaffes penge til dem, ligger ikke hos staten, men hos en privat forening, Landsforeningen til Kræftens Bekæmpelse. Denne forening har fornylig oplyst, at nu klarer man det ikke længere, man mangler i høj grad penge til radiumstationernes drift, og man kan desværre ikke få nogen fra staten. Jeg henstiller til indenrigsministeren, at overveje dette spørgsmål og meget snart foranledige, at de fornødne midler fra statens side stilles til rådighed for kræftens bekæmpelse, idet jeg, når jeg kommer med denne henstilling herfra, regner med, at det så ikke skal være nødvendigt for os at fremkomme med et konkret forslag til beslutning i tinget for at få sat fart i sagen. Jeg gør opmærksom på, at det er samfundsopgaver at bekæmpe såvel kræft som børnelammelse, og at de beløb, der er tale om her, jo er latterligt

små i forhold til, hvad man øser ud til militærvæsenet. De godt 1 mill. kr., som ministeren nu vil foranledige bevilget til børnelammelsens bekæmpelse, er vel ungefær en trediedel af, hvad Danmark daglig giver ud til militærvæsen.

Det tredje spørgsmål vedrører ikke indenrigsministeren, det vedrører statsministeren, det drejer sig om tuberkulosen i Grønland. Herom siger statsministeren, at han finder, det er en smuk tanke, at befolkningen har ønsket gennem en landsindsamling i Danmark at bekæmpe tuberkulosen i Grønland. Se, denne smukke tanke er jo ikke dukket spontant op i befolkningen, den er kommet fra allerhøjeste sted og inspireret fra regeringen eller regeringen nærtstående kredse. Men uanset hvor smuk tanken er, er det ikke rigtigt, når statsministeren siger, at tuberkulosisens bekæmpelse i Grønland er en opgave, der ikke naturligt påhviler staten. Jo, det er i høj grad en opgave, som naturligt påhviler staten, fordi det er den danske stat, som, ganske vist uden den danske befolknings vidende, har misrøgtet Grønland igennem uendelig mange år og derfor har ansvaret for, at sundhedstilstanden er så slet. Jeg henstiller endnu en gang til statsministeren at overveje, om det ikke var statens sag, og om ikke staten kunne finde penge til at sætte tuberkulosebekæmpelsen i Grønland i system, og jeg gør igen opmærksom på, at der svines med den danske stats penge i Grønland, og at det er statsministeren, der dog har det øverste ansvar for, at det sker. De gives ganske vist ikke i første række ud til bekæmpelse af tuberkulosen, men de gives ud til at bygge luksurvillaer med vinterhaver til danske embedsmænd i Grønland, og jeg synes, at statsministeren burde kigge lidt nærmere på sit departement og gribe ind dér.

I forbindelse med Grønland kom statsministeren med nogle bemærkninger om de underudviklede områder andre steder i verden og fastslog, at det er meget vigtigt, at disse områder i højere grad drages ind i det økonomiske samarbejde, for det vil stabilisere freden og hæve levestandarden, og det mener han ikke at jeg kunne have noget imod. Nej, jeg kan ikke have noget imod, at freden stabiliseres, og jeg kan ikke have noget imod, at levestandarden hæves overalt i verden, men hvad de underudviklede områder angår, gør jeg opmærksom